Norske kjernekraftkommuner

Energidepartementet
Postboks 8148
0033 OSLO

Vår dato: 16.10.2026

NOU 2026:4 Kjernekraft i Norge?

Høringsinnspill fra Norske kjernekraftkommuner

Norske kjernekraftkommuner takker for muligheten til å gi innspill til NOU 2026:4 Kjernekraft i Norge. Norske kjernekraftkommuner representerer over 60 kommuner og fylkeskommuner som ønsker å utrede kjernekraft som en del av den norske kraftmiksen.

Vi vil først kommentere utvalgets anbefalinger. I de øvrige delene løfter vi fram perspektiver som bør inngå i arbeidet med stortingsmeldingen og danne grunnlag for en framtidig politisk beslutning om kjernekraft i Norge.

Innledning

Kjernekraft må vurderes som en del av det samlede kraftsystemet, ikke isolert eller som ett alternativ fremfor et annet. Norge trenger mer kraft både på kort og lang sikt, og vi må bygge et robust kraftsystem med flere energikilder med en teknologinøytral tilnærming. Norske kjernekraftkommuner er opptatt av at kjernekraft må vurderes opp mot behovene i kraftsystemet, forventet forbruk og forsyningssikkerhet, men også næringsutvikling og arbeidsplasser lokalt og regionalt. Det er viktig å understreke at det ikke blir kjernekraft i Norge uten kommunene, og hvordan de inkluderes i det videre arbeidet er derfor avgjørende.

Norske kjernekraftkommuner støtter at en stortingsmelding kommer i 2028 fordi det er et mål for regjeringen å ta seg god nok tid til dette arbeidet. Vi ønsker imidlertid å påpeke at det er viktig at debatten holdes levende i perioden det jobbes med stortingsmeldingen, og at man inkluderer endringer i det internasjonale landskapet. Med Sveriges satsing på kjernekraft, at EU jobber med politiske satsinger på området, og Italias nylige beslutning om å restarte sin kjernekraftsatsing, ser man at dette er et landskap som endrer seg raskt. Det er derfor viktig at vi ikke går inn i et kjernekraftpolitisk vakuum frem til 2028.

Norske kjernekraftkommuner ønsker å løfte frem noen hovedanbefalinger for stortingsmeldingen og det videre arbeidet med kjernekraft i Norge:

- NOU 2026:4 gir et solid kunnskapsgrunnlag å bygge videre på gjennom arbeidet med den kommende stortingsmeldingen.
- Norge bør starte regelverksarbeid, kompetansebygging og myndighetsutvikling nå.
- Stortingsmeldingen må ha sterkere fokus på kommunene, og kommunene må få en tydeligere og mer sentral rolle enn det som fremgår av NOU 2026:4.
- Et nasjonalt kompetanseprogram må etableres og må utformes slik at det også dekker kommunenes behov i prosessen.
- Kommunene må få nødvendige ressurser og kompetanse for å kunne utføre oppgaver både i forberedelser av, og ved eventuell introduksjon av kjernekraft i Norge.
- Lokal forankring, kommunal kapasitet og regionale virkninger må være sentrale premisser, hvor kommuner involveres fra start.

Om utvalgets anbefalinger

NOU 2026:4 Kjernekraft i Norge gir et omfattende og viktig kunnskapsgrunnlag, og den kommende stortingsmeldingen må bygge videre på dette. Samtidig ønsker vi å presisere at en stortingsmelding må gå både dypere og bredere inn på en rekke temaer. Norske kjernekraftkommuner støtter anbefalingen om at kjernekraft er trygt, passer inn i det norske kraftsystemet og kan være en framtidig mulighet i den norske kraftmiksen. Vi mener at staten må ta tydeligere rolle for å sikre Norge den kraften vi har behov for. Derfor er utvalgets anbefaling om å ikke starte en omfattende prosess for introduksjon av kjernekraft i Norge for passiv. For å ha best mulig grunnlag til å ta en informert politisk beslutning og korte ned tiden det vil ta å kunne introdusere kjernekraft i Norge, bør forberedelsene starte nå.

Utvalget anbefaler at Norge bør sørge for at kjernekraft er en opsjon for fremtiden. Norske kjernekraftkommuner støtter anbefalingen om å starte forberedelsene, men mener at vi må gå lengre enn å forberede arbeidet. De nødvendige lover og regler må endres og opprettes for å være forberedt på å starte produksjon av kjernekraft i Norge etter en politisk beslutning. Regjeringen må legge til rette for at de kommunene som ønsker det, kan være fremoverlente og starte utredningsprogram. Dette vil bidra til at kjernekraft er en reell opsjon snarere enn et svært begrenset utgangspunkt.

Vi støtter anbefalingen om å opprette et nasjonalt kompetansesenter, som må ha et tydelig mandat som reelt bidrar til å bygge operasjonell kompetanse som kreves for kjernekraftproduksjon. Det må utformes slik at det også dekker kommunesektorens behov. Videre støtter vi at Norge bør investere i oppbygging av kritisk kompetanse og forskningsmiljøer i Norge, som del av et nasjonalt kompetanseprosjekt.

Nasjonale hensyn, overordnet veivalg og myndighetsfordeling

Staten må ta ansvar for å etablere tydelige nasjonale rammer for alle områder hvor Norge må forberede seg for å kunne introdusere kjernekraft. Det inkluderer sikkerhet, beredskap, regelverk, lokal aksept, avfallshåndtering og langsiktig ansvar, og avklarer hvordan statsforvalteren og andre statlige, regionale og lokale organer skal involveres. Regjeringen må bruke berørte kommuner og Norske kjernekraftkommuner som den fellessammenslutningen vi er, som en formell samarbeidspartner i det videre arbeidet. Vi sitter på kompetanse og perspektiver som er viktige å ha med og kommunenes rolle må være en del av den myndighetsorganiseringen som må gjøres. Det er også viktig å lære av vindkraftkommunenes erfaring med både myndighetsprosess og arbeid med lokalbefolkningen.

Erfaringene fra pågående utredningsprosesser i Aure og Heim kommuner bør brukes som pilotprosjekter for å utvikle nasjonale rammer, regelverk og samarbeidsmodeller mellom stat, fylke og kommune. Her vil også hva som kreves av areal, hvordan kommuner skal planlegge for å hensynta forbruk og kraftproduksjon i samspill, sikkerhet og beredskap, samt konsekvenser og mulig avbøtende tiltak for natur og miljø være en del av erfaringene man henter. Det er kommunene som sitter på den lokale kunnskapen om lokale naturforhold, eksisterende arealbruk, infrastruktur, samfunnssikkerhet og utviklingsbehov som må være en del av beslutningsgrunnlaget av lokalisering av kjernekraftverk.

Vertskommunenes rettigheter og økonomiske rammevilkår må sikres. Kommuner som legger til rette for nasjonal energiproduksjon, må få varige økonomiske ringvirkninger, lokal kompetanseutvikling og reell medbestemmelse.

Det har vært diskutert om vi bør starte IAEAs prosess for nye kjernekraftland nå. Vi mener at man bør legge IAEAs prosess for nye kjernekraftland til grunn. Dette betyr ikke at Norge skal forplikte seg til å følge hele prosessen. Det er det for tidlig for, særlig ettersom en beslutning om kjernekraft i Norge bør være med et solid flertall. Men IAEAs prosesser vil være et godt rammeverk for både myndighetsarbeidet, sikkerhet og beredskap, helse, og aksept i arbeidet med stortingsmeldingen.

Dersom kjernekraft skal bli en del av den norske kraftmiksen krever det en politisk forpliktelse på vegne av generasjoner. Da er det viktig at spørsmålet om kjernekraft ikke blir redusert til en politisk konfliktlinje som vedtas med knappe flertall. Dette er en avgjørelse som må bli stående. Norske kjernekraftkommuner er et resultat av lokalpolitikk, hvor samarbeid og konsensus om de store linjene er viktigere enn partitilhørighet. Dette mener vi er et viktig grunnlag for det videre politiske arbeidet med kjernekraft i Norge.

Lokalisering

Norske kjernekraftkommuner skal ikke mene noe om hvor kjernekraftverk bør plasseres, men mener at dette må være en nasjonal beslutning ut ifra behov og en helhetlig plan for kraft. Men vi ønsker å legge frem noen forutsetninger som må være en del av de nasjonale vurderingene.

Lokasjon av kjernekraftverk må ses i sammenheng med behovet for nettutbygging, og kjernekraftproduksjon i nærheten av stort forbruk vil være en fordel. Det vil både kunne redusere behovet for nytt nett, og sikre forsyningssikkerhet og beredskap lokalt og regionalt. Det er imidlertid viktig at både prosess og beslutning om lokalisering skjer i samarbeid med kommunene. Derfor mener vi at de kommunene som har tatt initiativ til utredninger i sine kommuner, skal prioriteres først. Disse kommunene vil også ha kompetanse og erfaringer som gjør at prosessen vil kunne gå raskere.

Kjernekraftkoordinator

En god dialog med alle aktører som er en del av de pågående prosessene er krevende for nasjonale politiske myndigheter og statlige organer. Norske kjernekraftkommuner foreslår derfor at regjeringen allerede nå oppretter en egen kjernekraftkoordinator etter modell fra Sverige. Denne koordinatoren vil fungere som et bindeledd mellom nasjonale myndigheter og hele kjernekraftlandskapet.

Kommunenes og fylkeskommunenes rolle og lokal forankring

Et godt samarbeid mellom stat, fylke og kommune er en nøkkel både opp mot stortingsmeldingen og frem mot en politisk beslutning om å innføre kjernekraft i Norge. Berørte kommuner og Norske kjernekraftkommuner bør være formelle samarbeidspartnere fra start. Vi har kompetanse og erfaringer som er viktige i det videre arbeidet.

Konsekvenser for lokalsamfunn og regioner må utredes grundigere. Utredningene i Aure og Heim bør brukes som piloter for å utvikle nasjonale rammer, regelverk og modeller for samarbeid mellom stat, fylke og kommune. Kunnskapen bør også brukes slik at man også for kjernekraft sikrer insentiver som gjør for kommuner som er villige til å bruke arealer til kraftproduksjon. De kommuner som ønsker det, bør få mulighet til å utrede kjernekraft i sin kommune gjennom et utredningsprogram fra Energidepartementet. Disse prosessene vil bidra til verdifulle erfaringer inn i det nasjonale arbeidet slik vi har anført at det pågående arbeidet i Aure og Heim vil gjøre.

Selv om Norge har erfaring med kjernekraft og har kompetanse i verdensklasse, vil dette i stor grad være nybrottsarbeid for kommunene. Det vil kreve at staten stiller seg bak dette i stor grad. Hvordan dette organiseres i myndighetsarbeidet er derfor viktig. Stortingsmeldingen bør vurdere og analysere om det er hensiktsmessig å legge til grunn

at man skal ha statlig regulering, hvor staten er reguleringspartner i det lokale arbeidet, fremfor en ordinær prosess i plan- og bygningsloven. Forholdet mellom regional, lokal og statlig regulering må behandles og gjennomføres på en måte som trygger alle parter.

Lokal forankring og folkelig aksept er to forutsetninger for all kraftutbygging i Norge, men er særskilt viktig dersom vi skal innføre kjernekraft i Norge. Å jobbe med befolkningen er langsiktig arbeid, som ikke starter når man har tatt en beslutning om å starte kjernekraftproduksjon i Norge, men må startes nå. Det er også et område hvor den enkelte kommune ikke skal ha ansvar alene, stat, fylke og kommune må samarbeide. Vi må lære av vindkraftkommunenes erfaringer med myndighetsprosesser og dialog med lokalbefolkningen.

Samtidig har vi mye erfaring å lene oss på, både fra nordiske naboer og andre land, i tillegg til det arbeidet som har blitt gjort over mange tiår i Halden og Lillestrøm kommuner. Denne kunnskapen, i kombinasjon med den kunnskapen man nå innhenter fra Aure og Heim kommuner, må brukes for å få på plass et rammeverk for hvordan ansvaret skal fordeles mellom stat, fylkeskommune og kommune. Det er svært viktig at kommunene sikres støtte og ressurser til å kunne håndtere dette på en god måte uavhengig av størrelsen på kommunen. Dette arbeidet må også gjøres mot berørte kommuner rundt eventuelle vertskommuner.

Utvalget legger betydelig vekt på usikkerhet knyttet til samfunnsaksept. Norske kjernekraftkommuner vil understreke at det flere steder allerede eksisterer en moden og positiv lokal diskusjon om kjernekraft. Erfaringene fra kommuner som aktivt har valgt å utrede kjernekraft viser at lokal forankring kan bygges gjennom åpenhet, kunnskap og involvering.

Kompetansebehov

Det er et viktig prinsipp for Norske kjernekraftkommuner at kommunene ikke må stå igjen alene med kostnader eller kompetansebehov som følge av et nasjonalt kjernekraftarbeid. Her må staten ta ansvar, både ressurs- og kostnadsmessig. Videre, dersom kjernekraft innføres i Norge må dette på en god måte settes opp som et delt ansvar mellom stat, fylkeskommune og utbygger og driver av kjernekraftverk.

Norske kjernekraftkommuner støtter anbefalingen om å opprette et nasjonalt kompetanseprosjekt. Vi ønsker å understreke at dette programmet må dekke kommunesektorens behov innen en rekke områder, inkludert planlegging, beredskap, helse, sikkerhet og innbyggerdialog. Kompetansesenteret bør ha en formell organisering, klart mandat og finansiering.

Norge bør også bygge videre på eksisterende fagmiljøer og erfaringer innen atomberedskap og avfallshåndtering. Halden kommune er vertskap for Norsk Nukleær

dekommisjonering, som skal bygge nye kjernekraftanlegg per definisjon. IFE i Halden har 70 års erfaring med kjernekraftforskning og energisystemer. Begge aktørene samarbeider godt med lokale myndigheter, og det finnes beredskapsplaner samt erfaring med øving og trening. Det er også gjennom disse miljøene at Norge har sitt internasjonale nettverk. Det er naturlig å bygge videre på dette fundamentet snarere enn å starte noe nytt.

Norge besitter verdensledende kompetanse innen prosessindustri, sikkerhetsstyring, drift av kritisk infrastruktur og avanserte tekniske installasjoner. En betydelig del av denne kompetansen finnes i olje- og gassnæringen. Overføring av erfaring og arbeidskraft fra denne sektoren blir et viktig konkurransefortrinn dersom Norge velger å etablere kjernekraft.

Det har blitt fremmet at selv om vi i Norge allerede har verdensledende kompetanse på mange områder innenfor kjernekraft, er det usikkert hvorvidt vi har god nok kunnskap på det juridiske området Det er viktig at kompetanseprosjektet inkluderer kompetansebehovet innenfor det juridiske på nasjonalt og internasjonalt nivå utover endringer i lover og reguleringer.

Norske kjernekraftkommuner vil ikke gå i detalj over alle områder som bør inkluderes i et kompetanseprogram, men ønsker å løfte frem det som bør inkluderes i arbeidet:

- Konsekvenser for kommuner og fylkeskommuner må utredes grundigere enn det som er lagt til grunn i utvalgets rapport. Dette gjelder blant annet effekter på regional kraftforsyning, næringsutvikling, arbeidsplasser, effektbalanse og behov for nettutbygging, men også sikkerhet, beredskap og helse.
- Bygging av operativ kjernekraftkompetanse bør inkluderes. Her kan man for eksempel se til Serbia, som jobber med dette nå.
- Aure og Heim kommuner bør brukes som piloter også inn i kunnskapsarbeidet, og brukes for å bygge opp kompetanse, men også for å se hvor det er hull i både nåværende kunnskap i Norge, men også der hvor Norge trenger å bygge videre på dagens kompetanse.
- Kartlegge hvilken kompetanse som faktisk kreves utover spesifikk kjernefysisk/-kjemisk kompetanse. Dette gjelder spesielt operatører, fagarbeidere og hvordan disse må sertifiseres.
- Prosjektet bør vurdere behovet for utdanningsprogram på videregående nivå, både nye og hvordan eksisterende program kan tilpasses for å gi nødvendig kompetanse.
- Analyser av hvordan fleksible løsninger kan brukes bør også inkluderes, som kombinasjoner av produksjon direkte til forbruk «off-grid», og produksjon som går ut i strømnettet. Dette kan være aktuelt for store industriprosjekter og datasentre. Her kan vi lære av Finland.

Internasjonalt samarbeid

Norge har et godt internasjonalt nettverk både innenfor forskning, kommersiell drift av kjernekraft og kommunalt samarbeid. Dette arbeidet bør det bygges videre på, og det bør gjennomføres en kartlegging av det eksisterende internasjonale arbeidet som gjøres av ulike aktører i Norge. Videre bør man sikre at FoU-miljøene har tilgang til forskning og forskningsmidler gjennom internasjonalt samarbeid, og vi mener det er svært viktig at vi får på plass en assosieringsavtale med EURATOM.

Det nordiske samarbeidet som allerede pågås bør intensiveres og formaliseres, både med tanke på utveksling av kunnskap og kompetanse, men også mulig samarbeid om avfall, som nevnes lenger ned i høringsinnspillet.

Kostnader og finansiering

Tilgang på nok kraft er også et samfunnsspørsmål, ettersom kraft er samfunnskritisk infrastruktur. Hva vi trenger kraften til, må derfor veie tungt i Norges kraftutvikling. Våre medlemmer har meldt at Norges langsiktige behov for kraft til næringer som er sentrale for Norge, til arbeidsplasser, lokal utvikling og det grønne skiftet også er aspekter som må tas med i beregningen. Selv om kjernekraft er kostbar, er kostnadene ved å mangle kraften også stor.

Som utvalgets rapport sier, er det knyttet stor usikkerhet til det fremtidige kostnadsnivået for kjernekraft. Standardisering, modulbasert bygging, læring over tid og mer effektive prosesser vil kunne påvirke både tidsbruk og kostnader. Teknologiutviklingen vil mest sannsynlig være en bidragsyter til at prisnivået vil gå ned over tid. Man ser allerede at den teknologiske utviklingen går raskt, og har kommet lengre enn det rapporten tar høyde for. Utvalgets anbefalinger basert på dagens kostnadsnivå bør derfor ikke ligge til grunn for en fremtidig politisk beslutning etter stortingsmeldingen. Det økonomiske aspektet bør vurderes på nytt når en politisk beslutning skal tas og når konkrete prosjekter og teknologivalg foreligger. Disse aspektene tatt i betraktning gjør at NKK mener at staten i større grad bør forberede seg på kjernekraft som en mulig del av det norske kraftsystemet i fremtiden, enn det utvalget anbefaler.

Utvalget anbefaler ikke subsidiert kjernekraft. Norske kjernekraftkommuner mener det er for tidlig å konkludere på dette. Behov for offentlige investeringer eller subsidier må vurderes når kjernekraft eventuelt blir aktuelt i kraftsystemet. Som ved flere aspekter ved kjernekraft, er det viktig å ta kunnskapsbaserte beslutninger, og ikke prinsipielle.

Kjernekraftens økonomiske forutsetninger må vurderes bredere. Norske kjernekraftkommuner mener det er behov for analyser av alternative finansieringsmodeller, investeringskostnader og langsiktige kraftkjøpsavtaler. Ulik

betalingsevne hos blant annet datasentre og eksisterende industri må vurderes opp mot samlet samfunnsnytte, arbeidsplasser og lokal verdiskaping. Videre er det viktig å vurdere og analysere systemkostnadene knyttet til nett og kapasitet som en del av de bredere økonomiske vurderingene, som ser en større helhet.

Usikkerhet knyttet til kostnader bør ikke være et argument mot å starte prosessene rundt kompetansebygging og myndighetsavklaringer. Det bør være et mål at dette er plass slik at vi har et sikkert rammeverk på plass når investorer ønsker å gå inn i kjernekraftprosjekter i Norge. Arbeidet med myndighetsavklaringer vil ta tid og vi vil miste mange år dersom vi skal starte med det når kostnaden har gått ned.

Teknologivalg

Kjernekraft kan levere stabil produksjon med høy tilgjengelighet og har et begrenset arealbehov per kWh. Teknologien kan også i stor grad lokaliseres ut fra kraftsystemets behov, blant annet nær større kraftforbruk eller i områder med egnet nettkapasitet.

Norske kjernekraftkommuner mener at det er for tidlig å ta stilling til hvilken type teknologi som vil være aktuelt for Norge. Samtidig ønsker vi å påpeke at den teknologiske utviklingen går svært fort, og at utvalgets rapport på dette allerede er delvis utdatert. Det er derfor svært viktig at kompetanseprosjektet og stortingsmeldingen ser på kjernekraftteknologi bredere enn rapporten har gjort, samtidig som at man må henge med på den teknologiske utviklingen. Dette vil ha implikasjoner på alt fra tidslinjer til kostnader, særlig ettersom usikkerhet knyttet til teknologier er lagt til grunn for utvalgets anbefaling. Det er behov for mer og oppdatert kunnskap, fordi forutsetningene for de anbefalingene endrer seg når den teknologiske utviklingen går fortere enn det utvalget har tatt høyde for i sin rapport.

Sikkerhet, beredskap og avfall

Håndtering av brukt brensel og radioaktivt avfall må være et nasjonalt ansvar. Norge bør bygge videre på eksisterende løsninger og kompetansemiljøer, samtidig som det kan være aktuelt å utrede nordisk samarbeid om deler av verdikjeden. Det bør vurderes om man i Norden kan samarbeide om bearbeiding av avfallet før lagring eller felles mellomlagring.

Når det nå jobbes med permanent lagring for avfallet fra forskningsreaktorene i Norge, bør det samtidig gjøre analyser og tas høyde for at en slik lagring skal kunne brukes som permanent lagring av avfall fra kjernekraftproduksjon i Norge. Norsk nukleær dekommisjonering bør få utvidet sitt mandat til å vurdere dette.

Når det kommer til hvordan kommunene skal forholde seg til sikkerhet og beredskap, har vi mye å lære fra kommunene som er vertskap for reaktorer i dag. Disse kommunene har beredskapsplaner, øving og erfaring. De har også et beredskapsapparat som er kjent

med denne dimensjonen og har den med seg i sitt arbeid. Både planer, øving, sikkerhets- og beredskapsapparat følger etablert internasjonal standard.

Ved reaktoren i Halden står det brensel i reaktorkjernen. Den behandles i dag som en reaktor i drift med tanke sikkerhet og beredskap. På anlegget i Halden ligger også brukt brensel av svært eksotisk karakter. Dette er allment kjent. Det har det gjort i flere tiår uten at det har avstedkommet nevneverdig frykt, usikkerhet eller innbruddsforsøk.

Det er svært viktig at debatten og det videre arbeidet bygger på forskning, dokumentasjon og åpenhet med lokalbefolkningen, og at beslutninger baseres på grundige vurderinger av sikkerhet beredskap, avfallshåndtering, naturpåvirkning og helseeffekter.

Forsyningssikkerhet må tillegges større vekt

Energiforsyning er kritisk infrastruktur, og i en tid preget av økende elektrifisering, geopolitisk usikkerhet og økende kraftbehov mener vi at hensynet til energisikkerhet og forsyningssikkerhet bør vektlegges sterkere i de videre vurderingene. Tilgangen på tilstrekkelig effekt og energi vil være avgjørende for samfunnssikkerhet, beredskap, helsevesen, transport, digitale tjenester og nasjonale forsvarsfunksjoner. Kjernekraft er i stand til å levere store mengder stabil energi over lang tid, uavhengig av værforhold. Disse perspektivene bør tillegges større vekt i stortingsmeldingen enn det som fremkommer i NOU 2026:4.

Videre mener Norske kjernekraftkommuner at energisikkerhet og nasjonal sikkerhet i økende grad må ses i sammenheng. Dersom Norge skal lykkes med å utvikle ny industri, styrke forsvarsevnen og opprettholde sin rolle som strategisk partner i Europa og NATO, må tilgang på langsiktig og stabil kraft være en sentral del av planleggingen.

Sikkerhet, beredskap og miljø må være grunnleggende forutsetninger. Eventuell kjernekraft i Finnmark må vurderes særskilt i lys av nordområdenes sikkerhetspolitiske betydning, nasjonal sikkerhetsstrategi, klimatiske forhold og kritiske infrastruktur.

Avslutning

Norske kjernekraftkommuners samlede hovedbudskap er at det blir ikke kjernekraft uten kommunene. For at det skal kunne gjennomføres en grundig og demokratisk politisk prosess mot en beslutning om vi skal ha kjernekraft som del av den norske kraftmiksen, må kommuner og fylkeskommuner inkluderes både formelt og uformelt fra start. Dette er nybrottsarbeid i Norge, på alle nivå, i både politisk arbeid, men også med tanke på det omfattende arbeidet som må gjøres opp mot kommuner og lokalbefolkning. Derfor er det viktig å ta i bruk rammeverket til IAEA selv om vi ikke går inn i en formell prosess nå. Det vil sikre et godt rammeverk for prosessen.

Våre medlemmer mener at når behovet for mer kraft balanseres mot natur og miljø og andre arealinteresser, bør hva vi skal bruke kraften til og hva vi får igjen for natur- og arealbelastningen være en sentral del av beslutningsgrunnlaget. Norske kjernekraftkommuner ser frem til å fortsette dialogen i det videre politiske arbeidet.

På vegne av Norske kjernekraftkommuner

Fredrik Holm

Styreleder
Norske kjernekraftkommuner

Tina Melfjord-Piontek

Daglig leder
Norske kjernekraftkommuner